

lerer, og det var en af Staten anerkendt Sygekasse; Sygekasseinspektoratet havde anerkendt den Sygekasse; Folk troede, den var god nok, eftersom den var statsanerkendt. Saa kom jo Krakket, og der laa en hel Del syge Mennesker og kunde ikke faa deres Sygepenge; det er i allerhøjeste Grad beklageligt. Jeg tror, at ogsaa det vidner om, at Kontrollen har været af en mindre effektiv Natur og kunde trænge til at forbedres i høj Grad. Jeg ser saaledes paa Sagen, at naar en Sygekasse staaer overfor en saadan Katastrove, at den ikke kan betale de syge deres Understøttelse, burde Staten træde til, naar den en Gang har anerkendt Sygekassen og har Kontrolpligt med den. Først og fremmest burde Statens tilsynshavende, i dette Tilfælde Sygekasseinspektøren, naturligvis sørge for at give vedkommende Sygekasse Paalæg om en saadan Kontingentforhøjelse, at der ikke var nogen Fare for en sliG Katastrove; men naar nu endelig Katastrofen var kommen, burde Staten træde til, og det synes jeg, den kunde saa meget bedre gøre, som Sygekasserne jo altid have Tilskud til gode. Altsaa naar en Katastrove i en Sygekasse stod for Døren, burde det være saaledes, at Staten kunde udbetale Forskud paa det Tilskud, Sygekassen havde til gode, saa de kunde betale de syge deres Sygepenge, og disse faa Tid til i Ro og Mag at faa ordnet Forholdet saaledes, at de kunde gaa ind under en mere solid Kasse.

Men jeg skal komme tilbage til det foreliggende Forslag. Der er jo efter de foreliggende Oplysninger ca. 31,000 Sparere, som have et Tilgodehavende paa 36 Mill. Kr. Af disse 31,000 Sparere er der 20,000, som have mindre end 500 Kr. i Kassen; og kun 11,000, som have over 500 Kr. Vi kunne gaa ud fra, at en langt overvejende Del af disse 20,000 Sparere er Smaafolk, og det er jo i høj Grad beklageligt, at Smaafolk, som kun have lidt imellem Hænder, skulle miste noget af det, de spare sammen. Jeg tror heller ikke, at Staten er tjent med, at det bliver saaledes; thi jeg tror, at Samfundet dog i nogen Grad er interesseret i, at der virkelig er Lyst til at spare. Men hvis disse 20,000 Sparere, som have under 500 Kr., berøves 25 pCt. af deres indskudte Kapital, tror jeg i Grunden, at Lysten til at spare er gaaet tabt for deres Vedkommende; i alt Fald vilde det ikke være saa mærkværdigt, om den var. Jeg mener derfor, at man, naar der er Tale om at nedskrive disse Spareres Tilgodehavende, bør dele

dem i dem, der have ganske lidt, og dem, der have mere. Jeg mener, at man f. Eks. kunde dele dem i de 20,000, som have 500 Kr., og de 11,000, som have over 500 Kr. Hvis man saa f. Eks. sagde, at de 20,000 mindre Sparere fik deres hele Indskud tilbage, og at de 9 Mill. Kr., som skulle nedskrives, udelukkende blev nedskrevne for de 11,000 Sparere, som havde over 500 Kr., tror jeg, man kom Retfærdigheden noget nærmere, end man gør efter det foreliggende Forslag.

Den ærede Ordfører for Reformpartiet (Carl Hansen, Præstø Amts 5te Valgkreds) udtalte i Formiddagsmødet, at det naturligvis var meget kedeligt for Smaafolk, der havde sparet, saaledes at miste deres indskudte Kapital, og dertil slutter jeg mig ganske. Den ærede Ordfører udtalte saaledes, at det var højst beklageligt, at en Karl eller Pige, som sparede sammen for at kunne faa sig en Husmandslod, paa denne Maade blev berøvet en Del af deres Sparepenge, og ligeledes, at det var højst beklageligt for ældre Folk, som skulde have deres Sparepenge at leve af i deres Alderdom. Fuldstændig rigtigt; men derfor mener jeg ogsaa, man bør tage noget Hensyn til, om det er fattige Folk, der have disse Sparepenge, eller om det er mere velhavende. Nu er jeg ikke blind for, at en mere velhavende Mand eller Kvinde meget vel kan have en lille Sum i Sparekassen, men dette vilde man nok kunne komme ud over ved at fastsætte i Loven, at disse 20,000 Sparere skulde have deres indskudte Penge fuldtud tilbage, for saa vidt de var ubemidlede, hvilket man jo for Eksempel kan se af deres Indkomstskat. Hvis man indrettede sig paa denne Maade, vilde man undgaa at plukke en hel Masse Smaafolk, som kun havde faa Spareskillinger, og paa den anden Side vilde man ikke gaa de 11,000 Sparere meget for nær; thi de 20,000 Spareres indskudte Kapital beløber sig kun til ca. 2 Mill. Kr. af de 36 Mill.; hvis der skal nedskrives 9 Mill. Kr., er der ikke saa forfærdelig stor Forskel paa, enten der bliver nedskrevet 9 Mill. af 36 Mill. eller 9 Mill. af 34 Mill. Den mere velhavende Sparer, som har Tusinder i Sparekassen, kunde nok taale, at der blev nedskrevet en lidt større Procentdel end de 25 til Fordel for de ubemidlede Sparere, som kun have deres faa Spareskillinger indsatte. Ligeledes vilde jeg finde det rigtigst, at man indførte en stigende Skala overfor dem, hvis Beløb skulle nedskrives, saaledes at de, der have store Beløb i Kassen, og som tillige ere velhavende, fik den største